

תיאטרון
חיפה
תיאטרון יוצר שינוי

מחנה
הבימה
פתיחת פסטיבל הבימה

יעקב כהן

רמי הויברגר

אמן: יעקב כהן

יש רופא באולם

קומדיה מאת ר"י קוני

תרגום: אלי בידאווי | בימוי: משה נאור

"הפארסה היא מהות
התיאטרון.
עשה אותה מעודנת
יותר והיא הופכת
לקומדיה.
עשה אותה אכזרית
יותר והיא הופכת
לטרגדיה."
גורדון קרייג

המחזה
מנתח מוביל בבית החולים היוקרתי ביותר בלונדון.
מתארגן לנאום חייו בפני שורה של רופאים מהמובילים
בעולם. לפתע, מגיחה פילגש מסתורית וקצת מטורפת
מן העבר עם סוד קטן-גדול שמערער את הכל. הד"ר לא
מהסס להשתמש בכל האמצעים העומדים לרשותו על
מנת להסתיר את סודו והתוצאה היא קומדיה מטורפת
מגלגלת מצחוק.

**המחזה מתרחש בחדר-הרופאים בבית החולים
סנט. אנדרו, לונדון.**

מערכה ראשונה: שלושה ימים לפני
חג-המולד. 10:45 בבוקר.
מערכה שנייה: בהמשך ישיב.

תרגום:
אלי ביז'אווי
בימוי:
משה נאור
עיצוב תפאורה:
אלכסנדרה נרדי
עיצוב תלבושות:
אורן דר
מוסיקה:
רן בגנו
עיצוב תאורה:
חני ורדי

יש רופא באולם

קומדיה מאת ריי קוני

משתתפים:
ד"ר דויד מורטימור, רופא בבית החולים - **רמי הויברגר**
ד"ר מייק קונולי, רופא מנתח בבית החולים - **עידו ברטל**
חזמר מורטימור, אשתו של דויד - **לירית בלבן**
ד"ר יוברט בוני, רופא בבית החולים - **יעקב כהן**
מרטון, אחות ראשית - **אורנה רוטברג**
סר דרייק, יו"ר מועצת המנהלים של בית החולים - **יוסף אבו ורדה**
גיין טייט, אחות לשעבר בבית החולים, אמה של לולי - **הילה סורג'ון / אסנת פישמן**
לולי, בן מחוץ לנישואין של דויד וג'יין - **בן יוסיפוביץ'**
סמל משטרה - **יואב בר-לב**
ביל, מאושפז בבית החולים - **אלברט אילוז**
אמו של ד"ר יוברט בוני - **רבקה בכר/תקווה עזיז-אברהמי**

נגנים בהקלטות:
גיטרה: **יעקב חוטר**
טרומבון: **ירון אוזנה**

הצגה ראשונה בתיאטרון חיפה: 25 בדצמבר, 2018 | הצגה ראשונה בתיאטרון הבימה: 3 בינואר, 2019
משך ההצגה: שעה ועשרים דקות, ללא הפסקה

מנהלת הפקה תיאטרון הבימה: **דנה כץ נעמן**
מנהלת הפקה תיאטרון חיפה: **יואלית אליכין**
עוזרת במאי: **עדי חורש**
עריכת תכניה: **רמי סמו** | צילומי חזרה: **ז'ראר אלון**
עיצוב גרפי: **מטלסטודיו** | עיצוב פוסטר: **פאר לין • CREATIVE**

It Runs In The Family

By Ray Cooney

The Play

A senior surgeon at the most prestigious hospital in London is preparing to give the speech of his life in front of a group of world-leading doctors. Suddenly, a mysterious and eccentric lover from his past shows up and threatens to reveal a little-big secret that can turn everything upside down. The medical prodigy puts every effort in his attempt to hide his secret, and when the desired end justifies all means the path is a hilarious comedy!

Translated by
Eli Bijaoui
Directed by
Moshe Naor
Set Designed by
Alexandra Nardi
Costumes Designed by
Oren Dar
Music by
Ran Bagno
Lighting by
Hani Vardi

Production Manager -
Habima Theatre:
Dana Katz-Naaman
Production Manager -
Hifa Theatre: **Yoelit Elyachin**
Assistant Director: **Adi Horesh**

THE CAST:

Dr David Mortimore - **Rami Heuberger**
Dr Mike Connolly - **Ido Bartal**
Rosemary Mortimore - **Lirit Balaban**
Dr Hubert Bonney - **Jacob Cohen**
Matron - **Orna Rothberg**
Sir Willoughby Drake - **Yossef Abu Varda**
Jane Tate - **Hilla Surjon / Osnat Fishman**
Leslie - **Ben Yosipovich**
Police Sergeant - **Yoav Bar Lev**
Bill - **Albert Iluz**
Mother - **Rivka Bachar / Tikva Aziz-Avrahami**

Opening:
First Performance - Haifa Theatre: 25/12/2018 | First Performance - Habima Theatre: 03/01/2019
Length: 1 hour 20 minutes, with no interval

Musicians in recording: Guitar: **Yaakov Hoter**, Trombone: **Yaron Ouzana**
Program Editor: **Rami Semo**
Rehearsal Photos: **Gerard Allon**, Program Design: **Nutelstudio**

אנשים רגילים בסיטואציות (טראגיות) יוצאות דופן

הצופים, הוא צריך ללמוד לא "להחזיק את הכדור" יותר מדי זמן. לשחק בפארסה זה כמו להשתתף בתחרות טניס. אתה משחק טוב יותר כשיש מולך יריב חזק שמחזיר לך את הכדורים במיומנות. אחד מסימני ההיכר של הטרגדיה הוא המונולוגים הארוכים שהשחקן הראשי נושא במרכז הבמה, כשהוא עומד שם לבדו במשך כמה עמודים רצופים. יופי לו! אבל זה לא החומר ממנו עשויות הפארסות. לעיתים רחוקות יש בפארסה שני עמודים רצופים של טקסט. בפארסה אתה זקוק לשותפים שלך והם זקוקים לך.

ריי קוני

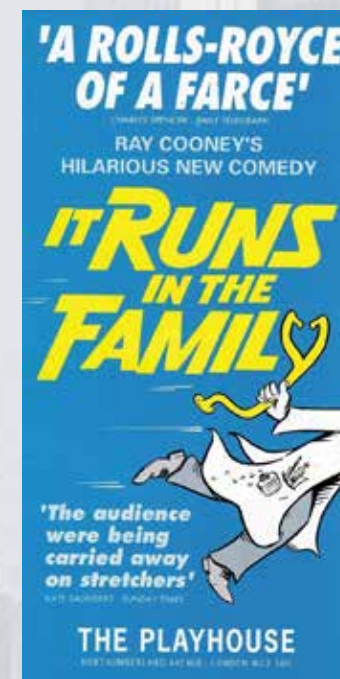

אני לא מחפש עלילה לקומדיה או סיפור מצחיק. אני מחפש משהו שבפוטנציה הוא טראגי. באופן בסיסי אני מאמין שהפארסות הטובות ביותר הן טראגיות. העלילה בפארסה טובה, ואפילו הדיאלוג, יכול בקלות להשתבץ במחזה המוגדר כטרגדיה. ברוב הטרגדיות הנושא הוא מאבקו של היחיד נגד כוחות כבירים ונסיונותיו להילחם בהם. גיבור הטרגדיה, בדרך כלל, מתענה בשל מגרעות באופיו ובשל אי יכולתו להתגבר על מגבלותיו במצבי לחץ. זה לדעתי מסכם את רוב הפארסות שלי! בעצם, ככול שאני מרבה לחשוב על זה, יותר ויותר נראה לי שלפארסה יש מכנה משותף רחב יותר עם הטרגדיה מאשר עם הקומדיה. הקומדיה מטפלת בדמות יוצאת דופן בסיטואציה יומיומית. הפארסה, לעומת זה (והטרגדיה), מטפלת באנשים רגילים שמנסים להתמודד עם סיטואציות יוצאות דופן. אין שום הבדל בין גבר שמוצא את אשתו במיטה עם החבר הכי טוב שלו בפארסה, וגבר שמגלה את אשתו במיטה עם החבר הכי טוב שלו בטרגדיה. התגובה של הבעל בשני המחזות היא זהה. ההבדל הוא בתגובת הצופים.

שחקן המגלם דמות בפארסה צריך לפתח כמה טכניקות - הוא צריך ללמוד להקשיב לתגובת

שחקן, מחזאי, תסריטאי, במאי, מפיק ומייסד להקת "תיאטרון הקומדיה". כיום מוכר ריי קוני כאשף הקומדיה/ הפארסה, לא רק באנגליה ארצו, אלא ברחבי העולם כולו. המבקר צ'רלס ספנסר הגדיר אותו כ"אוצר לאומי". נולד בלונדון ב-1932 כריימונד ג'ורג' אלפרד קוני והחל את הקריירה העשירה שלו בתיאטרון בהיותו בן 14, בהצגה "שירת נורבגיה". כשחקן צעיר, מתחיל, הופיע עם להקות רפרטוריות שונות ומגוונות, בהן הבשילה אומנות המשחק שלו. תוך כדי הופעותיו החל גם לכתוב. במרוצת השנים הירבה להופיע כשחקן במחזותיו, באנגליה, בארה"ב ובאוסטרליה, אך גילם תפקידים גם בהפקות רבות של מחזאים אחרים, כולל שנה אחת בהצגה המפורסמת "מלכודת העכברים". במקביל להופעותיו על הבמה ולעיסוקיו הפורים כבמאי וכמפיק, כתב 20 קומדיות/פארסות שכולן הועלו על הבמה ותורגמו לכ-40 שפות. כמפיק וכבמאי הוא אחראי ליותר מ-30 הצגות ומחזות-זמר. קוני נושא את העיטור OBE - תואר כבוד של האימפריה הבריטית - אותו קיבל מידי המלכה ב-2005, על תרומתו לאמנות התיאטרון. במשך שנים רבות טיפח קוני את החלום של יצירת תיאטרון קבוע לקומדיה וב-1983 השקיע את כל המשאבים שעמדו לרשותו בהגשמת החלום הזה - הקמת להקת תיאטרון שתקדיש את פעילותה האמנותית להצגת קומדיות. הוא כינס סביבו חבורה של כ-30 שחקנים מובילים, כותבים ובמאים, שהיו את הגרעין הפעיל והיוצר של "תיאטרון הקומדיה". ביתה של הלהקה היה בתיאטרון שאפטסבורי בלונדון, בן 1000 המושבים, אבל הלהקה הופיעה גם בשישה תיאטרונים נוספים בווסט אנד של לונדון. יותר מ-40 הפקות הועלו במסגרת "תיאטרון הקומדיה" כשבמקביל פעילה הלהקה גם בתחום הרדיו, הקולנוע והטלוויזיה. חלק ממחזותיו נכתב בשיתוף עם יוצרים אחרים. הוא ביים את כולם וברובם אף שיחק את התפקיד הראשי. ריי קוני נחשב לכותב הקומדיות האנגליות הבולט ביותר והמבטיח ביותר בדורנו, בד בבד עם היותו מן המחזאים המוצגים ביותר. לפי הערכה זהירה נמכרו עד כה 100 מיליון כרטיסים לקומדיות שלו ברחבי העולם

כרזת הפקת "יש רופא באולם". ה- Playhouse Theatre בלונדון, בבימויו ובהשתתפותו של ריי קוני. בכורה: 17/05/1992

"יש רופא באולם" (It Runs In The Family) Yvonne Arnaud Theatre - הועלתה לראשונה ב- Guildford בבימויו ובהשתתפותו של ריי קוני בתפקיד ד"ר בוני. בכורה: 21/11/1987

מה זאת פארסה?

פארסה היא צורה תיאטרלית שבה דמויות ואירועים מוגזמים ומוחצנים במתכוון על מנת לייצר אפקט קומי והומור אבסורדי. דוגמאות מוקדמות לפארסה אפשר למצוא בקומדיות של אריסטופנס ואפלטון. בימי הביניים ייצגה המילה "פארסה" (שאחד מפירושיה המקוריים בצרפתית הוא "מילוי"), שינויים ותוספות שביצעו אנשי הכמורה בטקסטים הדתיים ובספרי התפילה; מאוחר יותר התייחסה המילה בגלגולה הלטיני לסצינות קומיות שהוחדרו למחזות של הכנסייה. הפארסה פרצה כסוגה עצמאית נפרדת בצרפת של המאה ה-15. אחת הפארסות הראשונות באנגליה הייתה "קומדיה של טעויות" מאת שייקספיר. אלמנטים של פארסה ניתן למצוא גם בקומדיות של מולייר. במאות ה-19 ובראשית המאה ה-20 זכה לפופולאריות תת-הז'אנר "פארסות חדר המיטות", שאותו פיתח ושיכלל ז'ורז' פיידו, ושוב כיכבו בעלים ונשים צרפתיים (בדרך כלל), משרתיהם הכסילים ואינספור וריאציות על טעויות בזיהוי. אוסקר ויילד הציב אפשרויות דרמטיות לפארסה, עם "חשיבותה של רצינות" (1895), שם הדגש מושם דווקא על הדיאלוג המבריק, ואילו אמני הקולנוע כמו צ'רלי צ'פלין והאחים מארקס הפיחו חיים חדשים בז'אנר על המסך הגדול, תוך שימת דגש על עבודת גוף ושימוש יצירתי בסלפסטיק.

מתוך המאמר "מצחיק אז צוחקים..." מאת ירון פריד, 2004.

איך לכתוב פארסה?

ז'ורז' פיידו

בעת תכנון השיגעונות שיגרמו לקהל לצחוק, אסור ליהנות. לכן, כאשר אתה מתחיל לכתוב פארסה, עליך לכלוא את עצמך כמו בצינוק, שאינך יכול להימלט ממנו עד שתסתיים הכתיבה. פניך לובשות ארשת חמורת סבר, וכל חזותך היא של רוקח המכין מרשם. עליך ליטול גרם של הסתבכות, גרם של התבוננות וללוש את המרכיבים כמיטב יכולתך. בזמן שאתה הופך את המרכיבים לאבקה, השתדל לחזות מראש כמעט בלי טעויות את האפקט שיגרמו. כאשר אסור בתכלית האיסור ששתי דמויות תפגשנה, עליך להפגישן תיכף ומיד ומהר ככל האפשר. על המחזה להיות מאולתר לחלוטין, ללא טיוטות. השלם והפרטים, התכנית והצורה מתגבשים בעת הכתיבה. יש לתאר כל מיקום ותנוחה של הדמויות, את פרטי הריהוט הקטנים ביותר, את הדקלים שבפרטי הטריקים הבמתיים והאפקטים הקוליים ולשלבם בדיאלוג גמיש, המקפץ עם העלילה בקצב המדלג והמנתר שלה.

ז'ורז' פיידו (1862 - 1921) מחזאי צרפתי ידוע בודבילים ובפארסות שלו, במיוחד בז'אנר "פארסות של חדר המיטות".

הומור מתחת לחגורה

יש הטוענים כי ההומור השכיח בפארסות הוא מהסוג שמתחת לחגורה, תרתי משמע, אבל טענה כזאת חוטאת למעקב האמיתי שמחזות מהז'אנר הזה מבצעים אחר הטבע האנושי בכללותו, שרדיפת שמלות וריכסוני מכנסיים הם רק כמה סממנים מידיים שקופים שלו. כשתילי תילים של אי הבנות, אי דיוקים ואי סדרים נערמים יחד ויוצרים את הכאוס המאורגן בקפידה כמעט מדעית - מתמטית של הפארסה, אין מנוס מלראות בז'אנר תיאטרוני מבדר אך שנוי במחלוקת זה גם אמירה על חוסר התקשורת האנושי. זוגות נשואים, זוגות אוהבים, הורים וילדים, חברים קרובים וזרים גמורים, כולם מתקשים לתקשר זה עם זה ולהביע באופן בהיר וצלול את אשר על ליבם. אפילו לשקר כראוי אינם יודעים, והמחשבה על כמה צרות מיותרות היו נמנעות אם אנשים היו פשוט מקשיבים יותר אחד לשני, היא לא פחות מסמרת שיער. מצד שני, אילו היו הקשבה ותקשורת אנושית נטולת הפרעות, לא הייתה פארסה. סקס הוא המניע - והמנוע - האמיתי של כל פארסה. מיניות האדם הייתה מאז ומעולם מקור בלתי נדלה להומור ושנייה, והיא זו שמאחדת בין כל העמים, הדתות, החברות והתרבויות ומגשרת על כל הפערים הידועים. יצר מיני בסיסי יש לכולם, טוענים ריי קוני ועמיתיו והסתבכויות על רקע תשוקה מוכרות ומובנות בכל השפות. אם בטרגדיות הסתבכויות שכאלה עלולות להוביל לאסונות הרי גורל ולשפיכות דמים, הרי שבפארסה הסוף הוא בדרך כלל טוב, תמיד יש מקום לתקווה, וכולם מפיקים את הלקח הנדרש ונשארים בחיים, עד ההסתבכות הבאה, מן הסתם.

מתוך המאמר "צרות של פרפרים" מאת תמר ארצי, 2002. פורסם בתכנית ההצגה "פרפר ברשת", תיאטרון באר שבע.

ההומור הויזואלי וההומור המילולי

ההומור הויזואלי: חזותי - צחוק שמקורו בתמונות

ההומור החזותי נולד בתיאטרון היווני שהוצג באמפיתיאטראות גדולים ורחבים, כשהצופים ישבו במרחק רב מהבמה. אילוף זה הוליד את המשחק המוקצן והמוגזם של השחקנים, על מנת שיראו אותם למרחקים. ההומור החזותי אינו תלוי בתרבות או בתקופה מסויימת. זהו ההומור שעובד בכל מקום ובכל זמן. לפי אנרי ברגסון, מחבר המאמר "הצחוק" (1901), אפשר לדבר על ההיתקלויות והנפילות שמביאות לידי צחוק, יש כאן קישור טבעי למוטיב הטעות. כמעט כל טעות היא מצחיקה.

ההומור המילולי: צחוק שמקורו במילים

זהו הומור שנוצר סביב המילה וקשור בשגיגות המחשבתית של האדם. ההומור המילולי מגרה את המחשבה וככל שהוא מורכב ושנון יותר, הוא נחשב לאינטלקטואלי וגבוה יותר. בניגוד להומור החזותי, ההומור המילולי תלוי בתרבות ובזמן. כמו כן ישנו משקל רב להקשר תרבותי, לא רק מבחינת המשמעות של הדברים, אלא גם במובן של טון הדיבור, צורת הדיבור (מבטא), תנועה המתלווה לדיבור וכדומה.

כריכת הספר "הצחוק" מאת אנרי ברגסון, מהדורת 1938

שאלון בזק עם ריי קוני

פורסם בעיתון "הגרדיאן" בשנת 2005

ש. מה המילה האהובה עליך ביותר?
ת. מצחיק.

ש. איזה אדם אתה מעריץ?
ת. את אישתי - היא מצליחה לחיות לצידי למעלה מ-43 שנה.

ש. מה המוטו שלך בחיים?
ת. לגרום לצחוק, לגרום להם לצחוק, לגרום להם לצחוק.

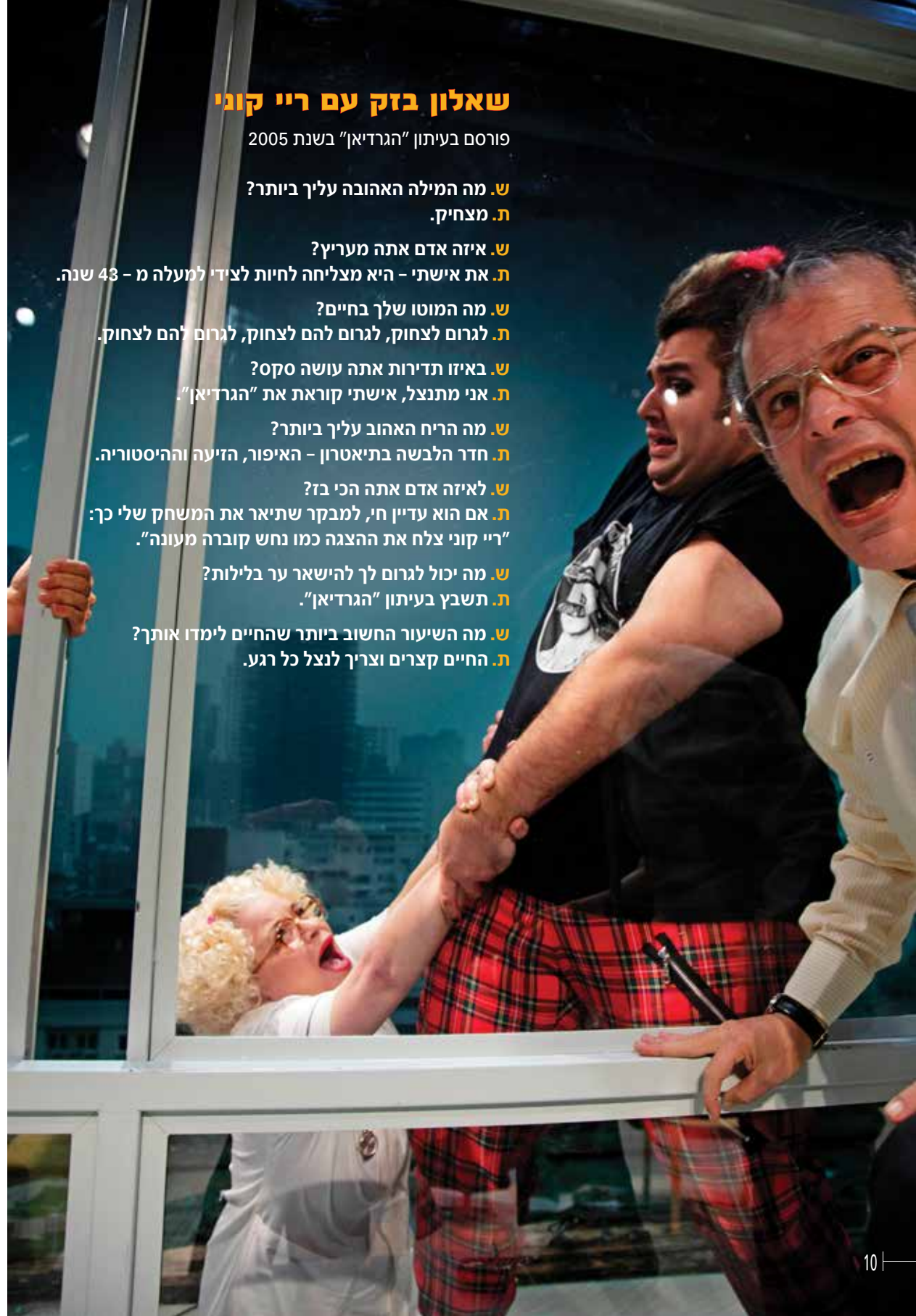
ש. באיזו תדירות אתה עושה סקס?
ת. אני מתנצל, אישתי קוראת את "הגרדיאן".

ש. מה הריח האהוב עליך ביותר?
ת. חדר הלבשה בתיאטרון - האיפור, הזיעה וההיסטוריה.

ש. לאיזה אדם אתה הכי בז?
ת. אם הוא עדיין חי, למבקר שתיאר את המשחק שלי כך: "ריי קוני צלח את ההצגה כמו נחש קבורה מעונה".

ש. מה יכול לגרום לך להישאר ער בלילות?
ת. תשבץ בעיתון "הגרדיאן".

ש. מה השיעור החשוב ביותר שהחיים לימדו אותך?
ת. החיים קצרים וצריך לנצל כל רגע.

הפקות קודמות

1996

תיאטרון יובל - מרים עציוני
(תחת השם "בא לי בן")

תרגום: עמי דיין | **בימוי:** לסלי לאוטון
משתתפים: טוביה צפיר, אלי דנקר, יהודה אפרוני, גילת אנקורי, רחל אטאס, שמואל אייזר, ברוך דוד, אורנה דויטש, אהובה יובל, נורית כהן, שי קפון, דני שגב.

2007

תיאטרון הקומדיה - מרים עציוני
(תחת השם "בן בהפתעה")

תרגום: אלי ביז'אווי | **בימוי:** רוני מנדלסון
משתתפים: יעל שרונה, ניר לוי, שלמה בר שביט, יובל ינאי, חנה ריבר, אסף בן שמעון, אנה וליקובסקי, ארז דריגס, עדי ביילסקי, חן וודה, הילה בן גרא, בן אשכנזי.

2008

צוותא

(תחת השם "יד ראשונה מרופא")

תרגום: אלי ביז'אווי | **בימוי:** רוני מנדלסון
משתתפים: ארז דריגס, יובל ינאי, אסף בן שמעון, חן וודה, יעקב דניאל, יובל ינאי, אנה וליקובסקי, עדי ביילסקי, הילה בן גרא, בן אשכנזי.

*שתי ההפקות האחרונות, מבוססות על גרסת ההצגה שהועלתה בבית הספר למשחק מייסודו של יורם לווינסטיין, 2007.

להיסחף עם ההשתעשעות הפארסה בראי הביקורת ובראי הזמן

במשך זמן ניכר, בשנות השלושים והארבעים, נתבזה שמו של סוג הבידור הקרוי "פארסה". את ההומור של הפארסה כינו "זול"; ובכלל – צופה התיאטרון האינטליגנטי לא העריך את אמנות הפארסה. רק בפאריס פרח הפארסה במלוא תפארתה. אפילו שחקני המנוסים של התיאטרון המתקדם והנסיוני, חידדו מדי פעם את כשרונם הקומי והופיעו בפארסות עשויות כהלכה, אשר הפעילו את חוש העיתוי, הקצב, המימיקה ואת ההומור הבריא.

פעמים רבות הוכח שמה שמצחיק יבשת אחת, אינו בהכרח מצחיק יבשת אחרת, ולהיפך. אף על פי כן, קורה לעיתים שקומדיות מסוימות זוכות לאותה מידה של הצלחה משני עבריו של האוקיינוס. אפשר לומר על הדמויות והסיטואציות בפארסה שהן אינן מיוחדות דווקא לארץ מסוימת או למקום מסוים. ערכים של שנינות נוטים להשתנות עם חילופי המקום, יותר מאשר ערכים של הומור. הברקה מסוימת יכולה להיות בדיוק במקומה ביבשת אחת – וחסרת משמעות באחרת... ועל אף כל אלה, הבעלים המעונים על ידי נשותיהם, בכל מקום שבעולם, מרהיבים עוז לשאת עין מקווה לאיזו התהוללות שעלולה, אולי, להזדמן להם... ובכל מקום בעולם, נתקפות הנשים שנעזבו לנפשן בהתפרצויות חימה, ולפעמים גם ממשות איומיהן למצוא נחמה בזרועות אחרות. מאמיתות אוניברסאליות כאלה צומחת ומתפתחת עלילת הפארסה. דבר אחד ברור: בפארסה יש להיסחף עם ההשתעשעות, ואין טעם לצפות דרך משקפיים של ריחוק וקור רוח, תוך מטרה נחושה להעריך. או שתכנע למחזה ותשב מובס בכסאך, מתמוגג – או שתשאר קר לחלוטין. שחקנית צרפתייה מופרסמת אמרה פעם בפאריס: "מי שיכול להגיש משחק מושלם בפארסה, יכול לשחק היטב בכל מחזה אחר!"

כשהודיעו לראשונה מנהלי "קומדי פרנסז", אחת מששת התיאטרונים הלאומיים בצרפת והוותיק ביותר בעולם, שהם מתכוונים לכלול פארסה ברפרטואר שלהם, עבר גל של טרוניות על "פוחזות" ו"חוסר דרך ארץ". בערב הצגת הבכורה הבהיקו באולם עטרתיהן של כל הגבירות הכבודות, שסקרו אשה את רעותה בעין עוינת. אנשי המנהלה שניצבו מאחורי הקלעים, הבחינו לפתע שהעטרות המשובצות אבני חן החלו להרטיט. היה זה מיד לאחר שעלה המסך. כעבור זמן קצר ריקדו העטרות על הראשים שנשאו אותן; וכעבור רגעים מספר נדמה היה שהנה, מיד הן ניתקות ממקום מושבן... כשירד המסך, היו הגבירות חייבות לאסוף את כתריהן מן הרצפה. מאז נשארה הפארסה אחת המלוות הקבועות של "הקומדי פרנסז".

מתוך עיתונות התקופה, 1959.

גלגולו של צחוק

עד המאה ה-17, נתפש צחוק במידה רבה כמשהו שלילי. צחוק נחשב כצורה מסוימת של תוקפנות, ראייה שמקורה עוד בימיו של אריסטו. מאוחר יותר, תומס הובס (Hobbes) גרס שהצחוק מציין עליונות על אנשים נחותים יותר, ומבחינה חברתית היה מקובל מאוד לצחוק על אנשים מוגבלים מבחינה פיזית ונפשית. במאה ה-18, בהשפעת ההומניזם, בדיחות על חשבונם של אחרים נתפשו בצורה שונה עד שנחשבו ללא מקובלות חברתית. על מנת להפריד צורות מקובלות של צחוק מצורות אחרות, שאינן רצויות, קיבלה המילה "הומור" משמעות צרה למדי. היא הוגבלה לתיאור צחוק מקובל חברתית, בניגוד לצחוק עוקצני וארסי הנובע מלעג לזולת. "הומור" היתה ההפך הגמור מאירוניה, סרקזם, סאטירה ודומיהם, שנחשבו לאכזריים ופוגעניים. בעל חוש הומור נחשב לאדם שלא לקח את עצמו ברצינות, ויכול לצחוק על עצמו או על חולשות העולם בכלל והמין האנושי בפרט. בתקופה הוויקטוריאנית נחשב ההומור למידה טובה, בדיוק כמו היגיון בריא, סובלנות ופשרנות. את ההבחנה הזאת בין הומור בריא ללא בריא אימץ זיגמונד פרויד במאמר שכתרתו "הומור", שפורסם ב-1928. הוא ראה בהומור אחד ממנגנוני ההגנה הבריאים ביותר, בניגוד לבדיחות, שבהן ראה אמצעי להבעת דחפים מיניים ואלימים לא רצויים. כיום נפרצו כל הגבולות, וההבחנות שהיו נחלת העבר אינן תקפות עוד, לא בעיני חוקרי הומור ולא בעיני הדיוטות. היום משמשת המילה הומור כמטרייה לכל תופעה המובילה לצחוק. הומור כולל בדיחות, מופעי סטנד אפ, אירוניה, סאטירה פוליטית וכו'. הומור יכול להיות עוין ואגרסיבי או לחלופין פילוסופי וסובלני. חוש הומור הפך במאה ה-20 לתכונת אישיות רצויה מאוד אך בד בבד מעורפלת יותר ויותר, והגדרתו הפכה למסובכת מאוד. במידה רבה חוש הומור מוגדר על פי החסר, לאמור – מה פירוש הדבר לא להיות בעל חוש הומור. אנשים חסרי הומור נתפשים כאנשים רציניים מדי, אנוכיים, לא גמישים, בעלי מזג קיצוני וכו'.

מתוך המאמר: מה כל כך מצחיק? האבולוציה של הצחוק וחוש ההומור" מאת ד"ר גיל גרינגרז. הבלוג "הומו סאפינס פסיכולוגיה אבולוציונית, מדע, בני אדם, ספקנות וכל מה שביניהם"

"אמא תמיד בטוחה"

ההיסטוריה של ילדים שנולדו מחוץ לנישואין, מתייחסת לשיקולים הקשורים במורשת, ירושה ואזרחות. גברים בעיקר רצו להיות בטוחים שהילד הוא שלהם לפני שהם מצווים לו את רכושם בירושה. עד לפני עשורים מעטים ילדים שנולדו מחוץ לנישואין נקראו ילדים לא חוקיים או ממזרים. הפתגם הלטיני "Mater semper certa est" מסכם את הרעיון. הפתגם, שתרגומו המילולי הוא "אמא תמיד בטוחה", אומר למעשה שהאם בטוחה שהילד הוא שלה, בעוד שהאב אינו תמיד יודע אל נכון. ב-1626 השופט הבריטי אדוארד קוק פסק את מה שמוכר כ"חוק הים המרובע" שעל פיו, אם הבעל פורה, יש להניח בדרך כלל שבנה של אשה נשואה הוא מבעלה. מובן שהנחה זו אינה חד משמעית, אף שבת המשפט בדרך כלל פסקו על פיה. ועוד באנגליה, חוק הנישואין מ-1753 קבע שעל זוגות להינשא בטקס שהוא גם פורמלי וגם פומבי. עם זאת, זה לא מנע מחיי נישואין חשאיים להתקיים. ילדים שנולדו כתוצאה מזוגיות סודית שכזאת נחשבו ללא חוקיים למרות העובדה שהוריהם היו נשואים, טכנית ואפילו חוקית. אלה שנולדו מחוץ למסגרת הנישואין היו בדרך כלל מנודים. למשל, ילד לא חוקי בדרך כלל לא זכה לחלקו בירושה המשפחתית, ולעתים אפילו לא לזכויות אזרח בסיסיות שהיו לאחרים, תלוי בחברה שבה הוא גדל. בארה"ב ובבריטניה במיוחד, עד לשנות השישים של המאה העשרים, היו סטיגמות חברתיות על ילדים שנולדו מחוץ למסגרת הנישואין המסורתית. עם זאת, אבות לילדים לא חוקיים לא סבלו אותה מידה של ביקורת מהחברה, ואפילו החובה לדאוג לילדיהם ולשאת באחריות חוקית עליהם נחשכה מהם. המצב היה כזה בעיקר עקב הגישה של החברה למגדר הגברי ולמין. לאורך ההיסטוריה של ילדים לא חוקיים אמהות לא נשואות נאלצו למסור את ילדיהן לאימוץ. במשפחות אחרות מסרו את הילדים לסבם וסבתם שגידלו אותם, או לקרובי משפחה אחרים שהיו נשואים. לילדים סיפרו שאימותיהם הלא נשואות הן למעשה אחיותיהם או דודותיהם. ברוב החברות החוקיות ניתן לתקן על פי החוק את זכותו החוקית של ילד כיושר. לדוגמה, בעוד שחוק אחד יכול לשלול מילד את ה"חוקיות" שהיתה לו, חוק אחר עשוי להעניק למי שנחשב כילד לא חוקי מעמד לגיטימי בחברה. זה היה המצב אם הוריו של ילד, שלא היו נשואים בעת שנולד, החליטו מאוחר יותר להינשא, בדרך כלל בתקופה שלא עלתה על שנה לאחר הלידה. במקרים שכאלה, הילד היה זוכה ב"חוקיות" רטרואקטיבית.

מתוך האתר Legal Dictionary

סר אדוארד קוק, 1593

חני ירדי

רן בגנו

אורן דר

אלכסנדרה נרדי

משה נאור

אלי ביז'אוי

אורן דר (עיצוב תלבושות)

בוגר לימודי צילום ואמנות, סטיליסט ומעצב תלבושות לסרטים, טלוויזיה ופרסומות. בתיאטרון – בת. הבימה: "החותנת", "משוגעת", "לוקוד ולפון", "גיבורים", "החולה ההודי", "חזר גורלי", "פילומנה"; בת. בית ליסין: "אוסלו", "הירשת", "מי מפחד מווירג'יניה וולף", "דולפינים", "תה", "האגם המזרחי", "סופ"ש עם תום", "החולה ההודי", "אהבה זה לא הכל", "היופי כן קובע", "כטוב בעיניכם", "האמת", "מדליה להארי", "שבטים", "סיפור ישן", "לחנך את ריטה", "עקר בית", "האבא", "הזוג המוזר"; בת. חיפה: "בנות עובדות", "הדודה של מנש", "כולם היו בני", "משהו למות בשבילו", "אמנות", "גזע"; בת. הקאמרי: "לילה לא שקט", "יום במותה של ג'ו", "ציפור שחורה", "פרק ב'", "קיווד", "האסיר בקומה ה-14", "נשוי במנוסה", "כטוב בעיניכם", "פשוט לאהוב", "מהומה רבה על לא דבר", "מלון רנדו", בת. הספרייה: "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "עקומים", "הלילה הקצר ביותר", "ענבי זעם"; בת. באר שבע: "איך למדתי לנהוג", "לא כולל שינה", "מהומה רבה", "הרוזן ממונטה כריסטו" (על עבודתו זו היה מועמד לפרס התיאטרון על עיצוב תלבושות), "פרק ב'", "רוחות", "דונה פלור נשואה לשניים"; באופרה הישראלית: "מעגן עד ליון", "חלום ליל קיץ". בקולנוע: "הבועה", "פרויקט וידאו דאנס" ("בת שבע"). בטלוויזיה: "על קצות האצבעות". בין עבודותיו בפרסום: "קסטרו", "פלאפון", "בנק לאומי", "אורנג'", "גוטקס", "סופרפארם". כמו כן, עבד עבור חברות מסחריות ופרויקטים בסין, רוסיה ותורכיה.

רן בגנו (מוסיקה)

משנת 1987 עוסק במגוון רחב של מוסיקה ובשנים האחרונות מנהלה המוסיקלי של להקת המחול "ורטיגו" בהנהלת נועה ורטהיים. זוכה פרס "אופיר", 2014 על הלחנת המוזיקה ל"אפס ביחסי אנוש", זוכה פרס חג'ל, 2013 על עבודתו בסרט "פלסטלינה", זוכה פרס הפסקול הטוב לשנת 2011 ו-2014 על המוזיקה לסדרה "פלפלים צהובים". זוכה פרס האקדמיה לסרטים דוקומנטריים, 2007 על הפסקול לסרט "מרגל השמפניה". היה מועמד לפרס התיאטרון האיטלקי בשנים 2013, 2015, 2016.

חני ירדי (עיצוב תאורה)

עיצבה תאורה לכל התיאטרונים בארץ, ללהקות מחול, מופעי מוסיקה ובידור, פסטיבלים ובתי ספר. עבודות עיצוב בין השנים 2010 – 2017: "חוזרים על סינדרום ירושלים" (סמינר הקיבוצים), "לב של מלך" (ת. המדיטק), פסטיבל אינטימה דאנס (ת. תמונע), יוליסס על בקבוקים (ת. חיפה), "הברווזון המכוער" (ת. אורנה פורת), תש"ח (ת. חיפה), "כולם היו בני" (ת. חיפה ות. הקאמרי), "מלח מים" (הזירה הבינתחומית, זוכה פרס פסטיבל עכו, 2011), "איזרל דורל" (ת. חיפה), "אמנות" (ת. חיפה), "זריחה" (ת. כאן), "התקפת לב", "ציפורלה חו"ל" (אנסמבל ציפורלה), "גזע" (ת. חיפה), "שיגעון באופרה" (ת. חיפה ות. הקאמרי), "מסע הדוד מקס" (ת. חיפה, פסטיבל הצגות ילדים, 2014), "וניה, סוניה, מאשה ושפיץ" (ת. חיפה), "זה תלוי" (סמינר הקיבוצים), "פרח לב הזהב" (ת. השעה), "בראבא – המופע", "אחת מסוגה" (סמינר הקיבוצים), "תיאורמה" (ת. הקוביה), "גלנגרי גלן רוס" (ת. חיפה), אקווריום, (ת. חיפה), "נעלים" (הפקה עצמאית), "כטוב בעיניכם" (ת. הקאמרי), "סטריאוטיפי" (אנסמבל ציפורלה), "אהבה וכסף" (הפקה פרטית), "קרקס של יהודים" (ת. חיפה), "על מי ועל מה" (ת. חיפה).

אלי ביז'אוי (תרגום)

יליד 1978, בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת "סמינר הקיבוצים". בין עבודותיו: תרגום: "שגעון המוזיקה", "אותלו", "שורת המקלה", "סיפור הפרברים", "בית ספר לנשים", "קברט", "רומיאו ויוליה", "דבר מצחק קרה" (ת. הקאמרי). "הקמצן", "יחסים מסוכנים", "1984" (ת. הבימה). "חיות מחמד", "לצאת מהארון", "טרטיף", "על אהבה וחברות", "אוצר-יקר", "אוליבר!", "Avenue Q" (ת. בית ליסין), "הורים איומים", "פיאף", "שחק אותה סם", "טירונות בלוד" (ת. באר שבע). "שנה עם צפודי וקרפד" (ת. המדיטק). "היפה והחיה" (ק.א.הפקות). "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "בדלתיים סגורות", "השגחה עליונה", "אאידה", "תשוקה", "ג'קל והייד", "האידיוטית", "משחקי חופשה" (ת. הספרייה). "בילי אליוט", "כלוב העליזים" (תיאטרון מסחרי), "ליצנים של אלוהים", "אל נקמות" (סל"ה יורם לוינטשין). כתיבה: "לא דובים ולא יער", "אריה הספרייה" (ת. המדיטק). "ליזיסטרטה – פנטזיה קומית על שלום" (עם אודי בן משה על-פי אריסטופנס, ת. הבימה). כתיבת התסריט ל"בנות", סרטו של איתן פוקס. בימוי: בת. באר שבע: "פיאף". בת. הקאמרי: "תעלת בלאומילך" (עם גורי אלפי). בת. הספרייה: "תשוקה", "בדלתיים סגורות", "היפה והחיה". בבית צבי: "אנדורה", "השגחה עליונה", "ספון ריבר". זוכה פרס על כתיבת הליברטו ל"אדיפוס משפט האלים" (פסטיבל עכו, 2000). זוכה מלגת קרן אמריקה-ישראל (שרת) לבימוי בשנים 2002–2006. זוכה פרס קרן רבינוביץ' לתרגום על שם עדה בן נחום לשנת 2014 על תרגומו ל"טרטיף".

משה נאור (בימוי)

משמש כמנהל אמנותי של תיאטרון חיפה מתחילת 2008. שירת בתיאטרון צה"ל ובלהקה צבאית. בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב, 1997. בין ההצגות שביים – בת.חיפה: "על מי ועל מה", "משפחת ישראל", "סוחרי גומי", "הצמא והרעב", "המקום ממנו באתי", "מי דואג לילד", "איזרל דורל", "אנשים קשים", "גזע", "החייל האמין שוויק" (בשיתוף ת. הבימה), "גיבור הלובר", "שעה של שקט" (בשיתוף ת. בית ליסין), "גלנגרי גלן רוס – מכונת הכסף", "בעלים ונשים" עפי' וודי אלן (כתיבת מחזה עם עמיר קליגר ובימוי), "על מי ועל מה" (תרגום ובימוי); בת. חיפה בשיתוף הקאמרי: "שמו הולך לפניו" (זוכת פרס התיאטרון 2008), "ימי שלישי עם מורי", "כולם היו בני" (זוכת פרס ההצגה המתורגמת 2011), "שיגעון באופרה"; בת. הקאמרי: "שמנה", "הכתובה". בת. הבימה: "נודניק". כתב וביים את "פחד קהל" בצוותא. "ערס פואטי" עם בוגרי ניסן נתיב ירושלים. מחזמר עם בוגרי ניסן נתיב תל-אביב; בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה הזה" (הצגת השנה לנוער לשנת 2008), "תום-כמה סיבות לחיות" (תיאטרונטו, 2006).

אלכסנדרה נרדי (עיצוב תפאורה)

ילידת רומא, עלתה ארצה בגיל 18. בוגרת החוג לעיצוב תפאורה באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה בתיאטרון – "הרפתקאות דוד אריה", "פילומנה", "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "מה עושים עם ג'ני", "משפחה עליזה", "פאניקה", "מירל"ה אפרת", "אם הבית", "ערי מדבר אחרות", "שרי מלחמה", "מלכת היופי של לינאן", "קוויאר ועדשים", "רומנטיקה", "בגידה", "חתונה מושלמת", "העז או מי זאת סילביה?" (ת. הבימה); "איסמעיליה", "האחרים", "זאבים", "רישיון לחיים", "פופר", "משרתם של שני אדונים" (ת. הקאמרי); "חשמלית ושמה תשוקה", "מר גרין", "משפחה חמה" (ת. בית ליסין); "שירה" (ת. באר-שבע); "אמסטרדם" (ת. חיפה); "איוון עדין", "בעלת הארמון", "ירח אלבמה", "כוונות טובות" (אנסמבל תיאטרון הרצליה); "המסיבה של אביגיל" (הסטודיו של יורם לוינטשין); "היפה והחיה" (ת. הספרייה), "אדיפוס המלך" (פסטיבל עכו). "סאדקו" (ת. צוותא). עבדה עבור המשדר "הראל מעצבים", שם תכננה ועיצבה חלק ניכר ממוזיאון "יד ושם" החדש.

סקיצה לתפאורה: אלכסנדרה נרדי

רמי הויברגר (ד"ר דויד מורטימור)

ליד תל אביב. בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב. מעבודותיו בתיאטרון: בת. חיפה: "גזע", "אמנות", "גלגרי גלן רוס - מכונת הכסף"; בת. הבימה: "קן הקוקיה", "מחכים לגודו", "קופסא שחורה", "מלחמה", "תקופת הסתגלות", "אנה קרנינה", "ארוחה עם אידיט". ביים ושיחק בתיאטרון הבימה: "תמונות מחיי נישואים", "אלינג" (בימוי), "השחקן", "מנוגמיה"; בת. הקאמרי: "המלט", "מקבת", "גם הוא באצילים", "תעתועון", "מיס ג'ולי", "חסים מסוכנים", "ענבי זעם"; בת. באר שבע: "קיש וקיש"; בת. בית ליסין: "לחנך את ריטה", "האמת", "חמץ", "שבע", "חיות מחמד", "צוותא: שתי טיפות מים", "קולנוע: שלג באוגוסט", "רשימת שינדלר", "שחקנים", "כלבים לא נובחים ברוק", "מתנה משמיים", "מכתבים מאמריקה", "מה כבר יכול להיות", "רכבת קלה בירושלים". בטלוויזיה: שותף להקמת "החמישייה הקאמרית", "מבצע סבתא", "הבורגנים", "בטיפול", "לצאת עם הכלב", "חיים אחרים", "ילדי ראש הממשלה", "הבורר", "להרוג את הסבתא", "אין בתולדות בקריות". פרסים: פרס התיאטרונטו מס' 1 על ההצגה "תעתועון", שחקן מצטיין בתיאטרון הקאמרי (1992), פרס פינקל על התפקיד מק'מורי בהצגה "קן הקוקיה" (2000), איש השנה בתיאטרון (2003), פרס רוזנבלום (2009).

עידו ברטל (ד"ר מייק קונולי)

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב, 2010. זוכה מלגת קרן שרת ומלגת משחק בחסות אלי ליאון. בין תפקידיו - בת. הבימה: "החולה היהודי" (שגב חיסדאי), "הסוחר מוונציה" (באסאניו), "הקמצן" (ולר), "אבא גוריו" (ראסטיניאק), "נעצר בחצות" (ד"ר קונראד), "פליישר" (עו"ד נחמיה קורצמן), "עלובי החיים" (אנדורא), "אין סוף" (רונלד), LOVE LOVE LOVE (קני), "המורדים" (ויליאמס); בת. הערבי-עברי: "שרופים" (סימון); בת. בית ליסין: "אביב מתעורר" (מלכיאור), "אמא מאוהבת" (עומר), "אמא שלו" (מתיו); בת. הקאמרי: "המצעד" (יואי דורסי), "קומדיה של טעויות" (אנטיפולוס). בת. השעה: "הלב האמץ של אירנה סנדלר" (סטפן), "חטיפה מן המנזר" (שוקי). בקולנוע: "העולם מצחיק" 6 פעמים. בטלוויזיה הגרמנית: הסרטים "נשמתו של רוצח" (יורם בנש) ו"המעבר" (ארז). בטלוויזיה הישראלית: "בובות", "סרונים", "נשות הטייסים", "אליפים", "ניו יורק", "בני ערובה", "שבאבניקים", "חצויה", "מריו", "פיגמות", "עממיות", "חברות" 2.

לירית בלבן (רוזמרי מורטימור)

בוגרת הסטודיו של ניסן נתיב. מבין תפקידיה - בת. חיפה: "שלום ולא להתראות", "אימפרו", "בומרנג", "זוג פתוח"; בת. בית ליסין: "נדלן"; בת. באר שבע: "אפריל הקסום", "משיח", "המשרד"; בת. הבימה: "בגדי המלך", "נמר חברבורות", "משפחה", "החותנת", "חודש בכפר". בטלוויזיה: "הבורר" (נעמי כפית), "חברות", "פלפלים צהובים", "בובות", "קומי קומי", "כאן גרים בכין", "שחקנית ספסל" ועוד. בקולנוע: "אהבה קולומביאנית", "הבלדה לאביב הבוכה", "ריסי אהבה". כמו כן, הצגות פרינג', מופעי בידור והצגות לילדים.

יעקב כהן (ד"ר יוברט בוני)

בוגר "בית צבי", 1984. בין תפקידיו - בת. הבימה: "מיקה שלי" (קדוש), "הצמח של אבא" (עזרא), "זיקו", "אבא גוריו (גוריו)", "הקמצן" (הרפון), "הסוחר מוונציה" (שיילוק), "ארוחה עם אידיט", "הזוג המוזר" (פליקס), "הנהג של מים דייז" (הוק), "מבקר המדינה 2005" (נמרוד שחר), הצגת היחיד "אני והוא", "קופסה שחורה", "אבנים בכיסים", "נאסר א-דין", "בוסתן ספרד" (מושון/שמש/חכם עמרם); בת. הקאמרי: "איקיש ופופצ'ה", "חוות החיות", "אני לא רפפורט", "נכנע ומנוצח", "המתלבט", "חפץ" (חפץ), "קומדיה של טעויות" (דרומיו); בת. באר שבע: "ברכה"; בת. בית ליסין: "בוז לירח"; בת. לילדים ולנוער: "פופ הדוב", "מלכות דוד", "תרנגול כפרות"; בת. השעה: "סולם יעקב"; בת. הספריה: "מר סליק", "גבר בודד במלכות", "מתי ומילי"; עם מוטי בהרב: "חוג לדרמה", "סנג'ר"; בתיאטרון הפרטי: "תום סווייר והקלברי פין", "זורו", "נסיך האגדות", "שרק" (החמור); בפסטיבל עכו: "היה כבר עדיף להישאר בחיים" (פרס השחקן המצטיין); באופרה הישראלית: "הספר מסיביליה". בטלוויזיה: "רצח תרתי משמע", "כתר בראש", "רותי נעים", "אשה מרציפן", "קומדי בר", "שנות ה - 80", תכנית האירוח "מחר שבת", "הבורר", בקולנוע: "אבא גנוב", "כבלים", "שחור" (שלמה). בימים אלה מעלה מופע סטנד-אפ חדש. הנהח את טקס הדלקת המשוואות 2018.

אורנה רוטברג (מרטון)

בוגרת מצטיינת של בית הספר לאומנויות הבמה "בית צבי". זוכת הפרס ע"ש צבי קליר. השתלמה שנתיים בבית הספר למוזיקה ודרמה "גילדהול", לונדון. בין תפקידיה - בת. הבימה: מחזות הזמר "זעקי ארץ אהובה", "הברווזון", "מרי-לוי", "הלהקה", "מיקה שלי" (חנקה). "גן-ריקו", "הקוקוריקו", "חשיבותה של רצינות", "הספרד של השכן", "המכשפה", "משוגעת", "שמונה נשים", "מניין נשים", "הנפש הטובה מסצ'אן", "החייל האמץ שייק", "תקופת הסתגלות", "החותנת", "כתם לידה", "טיקוצ'ין בת-ים", "עושה כרצונו" (אהובה), "געפילטע-פיש" (קברט יחיד שהוצג בבליה אוקספורד וינה וגרמניה), "ראיון עם אגדת רוק" (הצגת יחיד על חיה של ג'ניס ג'ופלין, בשיתוף עם פסטיבל "תיאטרונטו"); בת. הקאמרי: "מצחיקונת", הקברט הסאטירי "היי רמונה"; בת. בית ליסין: "המוגבלים", "קיר זכוכית"; בת. יידישפיל: "מירלה אפרת"; בת. באר שבע: "חבלי משיח"; בת. החאן: "אילומינטוס", "אגדת-חורף", "נופלים בפח", "המלך אובו", המחזמר "ג'מפל תם". בת. תמונע: "צמר"; בפסטיבל התיאטרון הקצר: אופרטה "הג'לג'ול"; בת. הפרטי: "ספינת החלומות", "ציצים". בטלוויזיה: "פמת"א", "רון", "שבתות וחגים", "נופלות על הרגליים", "שאלו", "אמא'לה", "שועלים", תכנית הסאטירה "נייס גיא", "החיים זה לא הכל". בקולנוע: "החטאים", "העדות", "מעשייה אורבנית", "להציל את התקווה", "בנות".

יוסף אבו ורדה (סר דרייק)

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי". ייסד וניהל (1995-1998) את התיאטרון הערבי. זוכה פרס משרד המסחר והתעשייה על משחקו ב"מנש הכסף". בין ההצגות בהן השתתף - בת. חיפה: "העוזר", "גטו", "נפש יהודי", "האי", "מחכים לגודו", "שבת ראשון שני", "איפגינה באוליס", "חצוצרה בואדי", "אדי קינג", "נשק מסיכות", "רמבטיקו", "זודתו של צ'רלי", "אב בית", "הבחורים בלדת ממול", "יוליסס על בקבוקים", "הקוף של קפקא", "סוף משחק", "הצמא והרעב", "הדוכסית מאמלפי"; בת. באר-שבע: "קשר דם", "המשרתות", "צייד המכשפות", "אגדות מיערות וינה", "אוסטריה עילית", "מסיבת יום הולדת", "הצילו"; באנסמבל הרצליה: "תנינים", "גשם שחור", "אנטיגונה". הצגת יחיד בתיאטרון חקוואתי: "מיסטר בופו". בין הסדרות וההפקות שהשתתף בטלוויזיה: "מישל עזרא ספרא ובניו", "חובו של אהרון כהן", "תיק סגור", "הפרקליטים", "הבורר", "רבעיית רן", "תמורות עשן". בקולנוע: "נאדיה", "גשר צר מאוד", "גמר גביע", "חתונה בגליל", "שביל החלב", "יום יום", "קדוש", "אמריקה", "קדמה".

אלברט אילוז (ביל)

בוגר אוניברסיטת תל-אביב. בין ההצגות בהן השתתף – בתיאטרון חיפה: "עד הים", "השקן", "ארתור אוי", "דבש", "חצוצרה בואדי", "אילוף הסוררת", "אירמה לה דוס", "הר אדוני", "עיר הנפט", "3 מסיבות", "בת. הבימה: "מלך מרוקאי"; בת. באר-שבע: "אופרת הקבצנים", "סקפנו". בת. חזית: "החוג לדומה", "סנג'ר"; בת. בית ליסין: "מצא אישה מצא טוב", "חשמלית ושמה תשוקה", "המלך"; בת. מסכות: "חילים יצאו לדרך"; במסגרת פסטיבל עכו: "הבן של לוי"; בלילות יפו: "ניו יורק", "בתאטרונטו: אלביס פינט טרומפלדור"; בת. אורנה פורת: "חופשה שכזאת". בקולנוע: "מתחת לאף", "בובה", "מעגלים של שישי שבת", "שורו", "ללקק את התות", "אדי קינג", "חולה אהבה משיכון ג'", "צור הדסים", "הכוכבים של שלומי", "שבעה". בטלוויזיה חינוכית: "רחוב סומסום", "זהו זה", "מדעים היסטוריה". בטלוויזיה הכללית: "מוצ'ש", "שכנים", "יודאו וחצי", "קובי ומלי", "מישל עזרא ספרא ובניו", "גבי בן יקר", "אינדיאני בשמש", "האסיסטנט של אלוקים", "לחברים בלבד", "העולם הערבי", "זינזנה", "איש השלג", "לחיות מחדש".

רבקה בכר (אמו של ד"ר יוברט)

ילידת מצרים, 1946. בוגרת ניסן נתיב 1970–1967. בין תפקידיה – בת. הבימה: "אמא קוראז" (קתרין האילמת), "מי תיהום", "חתונת הדמים"; בת. הקאמרי: "בית ברנדה אלבה", "עלובי החיים"; בת. באר שבע: "אצבע אלוקים"; בת. חיפה: "חצוצרה בואדי", "אנדורה", "גט", "התפורות", "חצוצרה בואדי" 1999; בת. אורנה פורת לילדים ונוער: "מהיום קוראים לך שרה", "לואי פסטור", "האי ברחוב הציפורים". השתתפה במחזות הזמר רבים: "מלך מרוקאי", "בזמזימה", "קזבלן", "זורבה היווני", "צלילי המוסיקה", "כמו בסרט", "אוליבר". פסטיבל עכו: "שמלה גדולה" (פרס ראשון), "בן החולות" (הצגת יחיד). תיאטרון "בימת היוצר" העצמאי של הבמאי מחזאי מוטי אברבך: "נגמר הסוכר", "ציפורים בראש", "אלקטרה", "החולה המדומה", אופרטה "נוכח הבכי". וכן בהצגות ילדים של התיאטרון: "גדולה כמו החדר" (הצגת יחיד). תיאטרון "בימת קדם": "תסעודו ותצחקו". קולנוע: "משפחת צנעני", "אלף הנשים של נפתלי סימן טוב", "משהו מתוק", "אביבה אהובתי", "רסיסי אהבה", "סמירה". בטלוויזיה: "לחם", "ל"ג בעומר", "שבתות וחגים", "סיפורי לילה" (עגילים).

תקווה עזיז-אברהמי (אמו של ד"ר יוברט)

שירתה בלהקת פיקוד צפון. בוגרת בית הספר למשחק של תיאטרון "הקאמרי". שיחקה בתיאטרות רבים ברחבי הארץ, ביניהם: "זירה", "אהל", "תאטרון סדן", "צוותא", תאטרון משה הלוי, תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער. בין תפקידיה – בת. גיורא גודיק: מחזות זמר "המלך ואני", "קזבלן", "מזל דגים", "חליל הקסם"; בת. בית ליסין: "חצוצרה בואדי", "דקו"; בת. משה הלוי ותיאטרון צוותא: "מטורף על הגג", "איפה הכסף", "היושבת בגנים", "צימוק בשמש", "סאלח שבת". בקולנוע: "אלדורדו", "לופו", "חגיגה בסנוקר", "חכם גמליאל", "ספר צ'רלי וחצי", "רק היום", "לא לעלות יותר", "עזית הכלבה הצנחנית", "המובטל בטיט", "ספר נשים" ועוד. בטלוויזיה: "מישל עזרא ספרא ובניו", "מרחב ירקון", "התזמורת", "שרמן בחורף", "הבחור של שולי", "תיק סגור", "כאן גרים בכיף", "עבודה ערבית", "חברות", "נפלת חזק". בטלוויזיה החינוכית: "שכונת חיים", "עברית בסימן טוב", "פרקי ספרות", "עלילות עקיבא".

הילה סורג'ון (ג'יין טייט)

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 1998. בין תפקידיה בתיאטרון – בת. הבימה: "סימני דרך" (עמליה), "הרפתקאות דוד אריה" (שרה); בת. הקאמרי: "הרב קמע", "טובים השניים", "כובע הקש האטלקי", "השיבה לחיפה", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "נטל", "רומיאו ויוליה"; בת. בית ליסין: "דקו", "אשה בעל בית", "חתולה על גג פח לוחט", "עקור בית"; בת. באר-שבע: "בית הקפה", "שידוך משמיים", "לטיפול יצאנו", "אחרון המאהבים הלוהטים", "אתה צעיר רק פעמיים", "הכל בגן"; בת. הספרייה: "גב החתול שלך מת", "יוסף", "פאל ג'ואי", "לצאת מכאן"; בת. תמונע: "כנים", "אלורה", "הבן זונה עם הכובע"; פסטיבל תיאטרון קצר בצוותא: "ומולדת שמח", "שטויות"; בת. המסחרי: "המורה מרגלית" (הצגת יחיד), המחזמר "משתגעים מאהבה", "אימפרוביזציה", "אני פה בגלל אשתי", "דרושה אישה מסודרת נקייה" (ת. מ.ר.א.ה בשיתוף ת. הקאמרי), "זוגות בזיג-זג". כמו כן השתתפה בהצגות ילדים. בקולנוע וטלוויזיה: "הכוכבים של שלומי", "החיים זה לא הכל", "כוכבי השכונה", "ערב אדיר", "ביקור התזמורת", "סיפור גדול", "השמינייה", "הנפילים", "המשרד", "גילי בא לבקר", "אמא ואבאז", "מיתתה טובה", "ישראל", "ג'וני ואבירי הגליל", "יום האם", "70 מיליון סיבות לאושר", "אננדה", "2", "ראש גדול", "בנות הזהב", "אלישע", "לה פמיליה", "פמת"א".

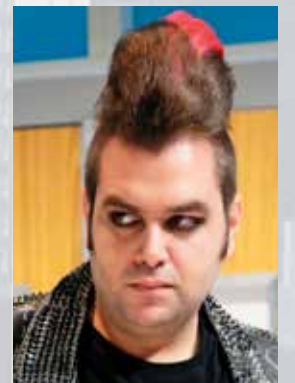
אסנת פישמן (ג'יין טייט)

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית-צבי", 1995. זוכת מלגת קרן תרבות אמריקה-ישראל לשנים '94, '95. בין תפקידיה – בת. הבימה: "קופסה שחורה", "חודש בכפר", "מלחמה", "נמר חברבורות", "חתונה מושלמת", "החותנת", "משוגעת", "החגיגה", "השחקן", "מונוגמיה", "קוויאר ועדשים", "אם הבית", "המאהב", "חיזור גורלי", "חסים מסוכנים", "לבד בברלין", "קוויאר ועדשים", "עושה כרצונו". בת. הקאמרי: "קומדיה של טעויות", "הילה ה-12", "אדון וולף", "אלמה", "המורדים", "רצח", "המפקח בא", "הרב קמע", "דוניה רוסיטה הרווקה", "אקורדיונים". זוכת הפרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין לשחקנית המצטיינת, 2003. זוכת הפרס ע"ש השחקן אהרון מסקין לשחקנית המצטיינת, 2015.

בן יוסיפוביץ' (לזלי)

שחקן ומדריך קבוצות תיאטרון לנוער. גדל והתחנך ב"בימת הנוער" ברחובות. בוגר בהצטיינות של התיכון הארצי לאומנויות ע"ש תלמה ילין, 2008. בוגר לימודי משחק בבית הספר לאומנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2015. זוכה ערבי מלגות במסגרת לימודיו ובפרס ראשון בתחרות ארצית ע"ש ספי ריבלין ז"ל. זוכה הפרס ע"ש אהלה הלוי לשחקן מבטיח בתיאטרון הבימה, 2016. זוכה פרס התיאטרון הישראלי לשחקן המבטיח, 2016. בין תפקידיו בתיאטרון הבימה: "דקו", "לבד בברלין", "קוריוזנס", "1984" (סיים), "הילד חולם" (האב, פקיד ההגירה) "המלך ליר" (אסולד); הצגות סמינר הקיבוצים בהבימה: "המלט" (המלט), "נמר חברבורות" (פינק), "אהבתי הראשונה"; בחג המחזמר בת-ים, 2016: "בית המצוות" (רב/כומר). יוצר ושחקן המופע "בירה ונזכירה", העוסק בזיכרון השואה דרך תיאטרון וסאטירה. בטלוויזיה: "על הספקטרום" (עמית).

יואב בר-לב (סמל משטרה)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, ת.א. בין ההצגות בהן השתתף – "גלנגרי גלן רוס", "הרפתקאות חמור שכולו תכלת", "רוצי איילה", "בומרג", "הם יורים גם בסוסים", "המלט" (תמונע), "קומדיה של טעויות", "זריחה", "ארגנטינה", "מדמאזל ג'וליו", "יונטל", "המכוער", "סיפור פשוט", "ראש משוגע", "טיפול בטנגו", "עיר הנפט", "על הבמה", "השתיקה", "הקאמבק של בוריס שפילמן", "אילוף הסוררת", "אב הבית", "יתוש בראש", "גן ריקי", "אימפרו", "שלום ולא להתראות", "החתונה האחרונה", "גטו", "ארתור אוי", "אנטיגונה", "טסט לעיוורים", "תפילה", "ענבי זעם", "ריצ'ארד השלישי", "היערות", "שבת ראשון שני", "האבן והשושנים", "מוף ומוריס", "מעלה קרחת", "האחים", "חלומות גנובים", "שמריהו", "טיול לכוכב הגבינה". בטלוויזיה: "מז"פ עיקרון ההחלפה", "בני ערובה" (עונה שנייה), "אחת אפס אפס", "רמזור", "לאהוב את אנה", "בית משותף", "אדומות", "כנפיים", "ספי", "נחמה", "המכשפה מרחוב מלצ'ט", "החברים של יעל", "מבחן אמריקאי". בקולנוע: "ארץ פצועה", "אלטלנה", "אמצע הסרט", "ביפ". מערכונים: "הערב עם יצפאן". הנחיה: "תוסס".

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרוייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהלית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדילוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדילוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

חברי הנהלה:

ציפי רובין, יו"ר

ריקי רוזנברג

ליאורה לנדאו

ארליך גל

רביץ אורלי

חיימוביץ רונית

יעל רב-הון

מיתר עפרה

יועץ משפטי: עו"ד אהוד כצנלסון, גורניצקי ושות' משרד עורכי דין

מבקר פנים: רו"ח אורן מירון

רו"ח העמותה: רו"ח יצחק זינגר

ידידים הבימה

אבידן בריר ברוריה ודר' אברהם בריר

אדלר רונית וראובן

אהובי יגאל

אור תיאודור

אחיטוב אורינסקי ארזה

אונגר יעל ורמי

אילין שרה

אייל אורקה

אלאלוף שרה

ארבל עדנה

אלחנני איטה

אלקון עידית

אלרואי רונית

ארליך גל ומישל

ארליך מירה וגורא

אראל אסנת ועמי

ארקין דוריס ומורי

ברנבוים צביקה ונטלי

בוקשפן נורית

בלומנטל נעמי

בלום ליאורה ומאיר

בהר יוסי ועירית

ברטפלד אסי

ברק אהרון ואלישבע

גבריאלי עדנה

גולדנברג אורה

גור אלן

גייגר מיכה ושרה

גלר אתי

גרוס צביה ויוסי

גרנות נעמי

גרף עדי ועמיר

גורניצקי ושות' עורכי דין

דנקנר אורלי

Dreyfus Sons & Co Ltd,

Banquiers

המבורגר יאיר ואילנה

הורביץ דליה

זוגלובק חנן מרים

זמיר רינה ויצחק

זרניצקי יוסי

חיימוביץ רונית

חכמי קנפר ניצה

חנן אריה ופסיה

טולדאנו נירה

טייק עירונה

טלר גדעון

טייק יהודית והנרי

ים שחור מנחם ונעמי

ירון צילה וגורא

יפו עליזה

כהן אלי ואיילה

כהן פיני ופנינית

כרמל שוש

כפיר דיטה

לבנטל חיה

לוי גיטה

ליאון אמנון ומלכה

ליון סלע אורה

ליבאי דוד

לנדאו ליאורה ואלי

לנדסברג דיתי ואלכס

לנדסברג יובל ומאי

לסט רותי וגבי

מושקט דורית ויורם

מיכאלי סילבי

מיתר עפרה

מיתר מירה ורון

מלמד דליה

מנורה מבטחים

מנור נורית ויואב

נתנאל ענגי ועוזי

נאמן דליה

סאמט חיים וורדה

סגול טובה וסמי

סטיבה אורה ואיתן

סדן שמחה ובת עמי

עזריאלנט איה

עופר רותי

פדני ענת וראובן

פדרמן ליאורה ומיקי

פלדמן איה וזאב

פלבר אביבה

פרלוק אורנה ודר' חיים

פרופר גד ואיתי

פרנקל שלומית

צור אורנה ומשה

קונדה ציפי ואפרים

קין מירה

קריב נילי

קז ישראל ונילי

קצין יהודית

רט הדא ושמאל

רוה תמי ויהודה

רויטמן נחום

רב הון יעל

רביד נאווה ואברהם

רביץ אורלי

רייכס חדוה

רהב רני והילה

רובין ציפי ופנחס

רובינשטיין מיכל

רוזנברג ריקי

ריס איטה

שווסטר דליה

שטראוס בן דרור רעיה

שטראוס בן שבע

שליסל ציפורה וראובן

שפיגלר רותי

שפיטלני אודליה ואפרים

שקד חיה

שריזלי דניאלה

שרף רותי

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יו"ר דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: בן עמי עינב
סגן יו"ר: אמנון דיק
אסתי אפלבוואם פולני, יוסי שחק, שלי חושן, אלון צדוק

מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מנהל אמנותי:** משה קפטן | **מנכ"ל:** בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק

מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

מנהלת מחלקת אמנותית ומלחמת: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

איו"ר אביטל, אורי אברהמי, אלימור אהרון, נירית אהרן-שוויצר, ג'סיקה און, ספיר אזולאי, תמר אילנאי, אושרת אינגרסט, אוראל איזיקל, נדיר אלדד, מיכאל אלוני, נצר אלוני, שיפי אלוני, גילה אלמגור-אגמון, אהרון אלמגור, גל אמיתי, רונית אפל, לילית אקסטר, דפנה ארמוני, משה אשכנזי, צור, אורי בנאי, אינה בקלמן, עידו ברטל, מיכל ברנד, דוית גביש, מרים גבריאלי, גיל גולדשטיין, עמית גיל, רבקה גור, גלית גיאת, גניאל גל, לאה גלפשיין, תום גרציאני, מורדי גרשון, אמיר דדון, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דסנר, רוני דלומי, דניאל דמידוב, עלא דקא, רויטל זלצמן, אורי הוכמן, רוברט היג, אמנון וולף, אלימור ויל, דניאל ורטהיים, גיא ז-ארי, עמית זיתון, ניר זליחובסקי, סיגי חזמה-פריצקר, דניאל חסין, הגר טישמן, נטע טרויס, בן יוסיפוביץ, שחר ישי, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, יעל לבנטל, אילן ליבוביץ, רותי לנדא, אלכסה לרנר, אוראל מאור, קובי מאור, תות מולאר, טל מוסרי, הראל מורד, רינת מטטוב, רוי מילר, מאי מלר, סיון מסט, אור משיח, ניל משען, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, דניאל סבג, שחף סגל, הילה סורג'ון, עמי סמולרצ'יק, רוני סתיו, נורמן עיסא, גבי עמרני, רוברט פולק, רובי פורת-שוכל, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פני קדרון, אבי קושניר, נהר קוק, דבורה קידר, רותם קין, טל קלאי, מיקי קם, ליא קניג, טטיאנה קנגליס-אולריך, גיל קפטן, רועי קוקון, אלכס קרול, נתן רביץ, אורנה רוטברג, שחר רז, דב רייזר, פולי רשף, מתן שביט, יגאל שדה, חנן שוורצברג, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תובל שפיר, תומר שרון

השחקנים הוותיקים:

ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

תרגום בהצגות:

טנטא שירותי תרגום לתיאטרון

להצגה
"יש רופא באולם"

צוות תיאטרון הבימה

מנהל במה: דרור מנדלסון | **סגן מנהל במה:** מארק קיירס | **תפעול תאורה:** איתן ממה
תפעול סאונד: דני דודקביץ' | **תפעול תלבושות:** איב לוזי | **תפעול אביזרים:** יאשה חנוכייב | **תפעול פאות:** אווה אוסנה/אנה קוסטיצ'ב

טלפון: 03-5266666, 03-5266677 קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.co.il

28 | מודעות: מוליס שיווק - 03-5161187 | הבימה, המערכת והמו"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנון, האחראיות על המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

התיאטרון הלאומי הבימה מציע עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

בקרו

רוצח
עפ"י ספרו של עמרי אסנהיים
"לתפוס רוצח"
מאת מוטי לרנר, בימוי: חנן שניר

הרובוטית
קומדיה מאת עוזי וייל ורוני סיני
בימוי: רועי שגב

כפרה
מאת דפנה אנגל ושי להב
בימוי: דפנה אנגל

פרטואר הבימה

יש רופא באולם
קומדיה מאת ריי קוני
תרגום: אלי ביז'אוו
בימוי: משה נאור
בשיתוף תיאטרון חיפה

זרים מושלמים
עפ"י תסריט מאת פאולו ז'לנבה
עיבוד: ארז דריגס

מאחורי הגדר
עפ"י חיים נחמן ביאליק
מאת עידו ריקלין
בימוי: משה קפטן

המלך ליר
מאת ויליאם שייקספיר
תרגום: דורי פרנס
בימוי: גדי רול

מיקה שלי
מחזה מוסיקלי
משירי יאיר רוזנבלום
מחזה: גדי ענבר
בימוי: משה קפטן

עקומים
מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

הילד חולם
מאת חנוך לוין
בימוי: עמרי ניצן
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

הרפתקאות דוד אריה
הצגת ילדים
מאת ינץ לוי
בימוי: רועי שגב

קח את אבא שלך ולך לעזאזל
מאת רמי ורד
בימוי: אמיר י. וולף

עושה כרצונו
מאת מוטי לרנר
עפ"י ספרה של אסתי וינשטיין
בימוי: איה קפלן

ההצלחות הממשיכות

סימני דרך

מאת אורן יעקבי וגורא יהלום
בימוי: משה קפטן

פילומנה

מאת אדוארדו דה' פיליפו
בימוי: רוני פינקוביץ'

התקווה

מאת רוני פינקוביץ'
ובבימויו

ספינינג

מאת אשכול נבו, עירית הורביץ לוז
אמנון וולף
בימוי: רועי שגב

עיתונאי על תנאי

מאת גיא מרז
בימוי: נורמן עיסא

המורדים

מאת עדנה מזי"א
בימוי: משה קפטן

1984

מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רונישטיין

פרידה

יצירה לתיאטרון מחול
מאת אביחי חכם

בעלה של אשתי

מאת מירי גאברן
בימוי: רועי שגב

הצמה של אבא

מאת אמנון לוי ורמי דנון
בימוי: רוני פינקוביץ'

מה עושים עם ג'ני?

מאת דר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

משפחה עליזה

מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דסנר

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון
בימוי: צדי צרפתי

תיאטרון חיפה

תיאטרון יוצר שינוי

מנכ"ל: ניצה בן צבי
מנהל אמנותי: משה נאור
יועץ משפטי: עו"ד שלמה כרוב
עו"ד: יעריט אייל
ועדת ביקורת: יו"ר ר"ח: מרי סבג
ר"ח: יוליה מרזליאקוב
ר"ח מבקר: זאב שלום
מבקר פנים ר"ח: יום טוב בילו

שחקנים בהצגות תיאטרון חיפה

רמי הויברגר, יעקב כהן, אסנת פישמן, הילה סורג'ון, לירית בלבן, עידו ברטל, בן יוספוביץ, אורנה רוטברג, יואב בר-לב, יוסף אבו ורדה, אלברט אילוז, רבקה בכר, תקווה עזיז, לירון בן שלוש, ישי גולן, איציק כהן, גיל פרנק, אלמה דיש, מיכאל מושנוב, גיא גורביץ, יסמין עיון, אסי לוי, מורן ארביב גנס, טהוניה רובל, הילה גולן, מירי אלון, אורטל אבנעים-פרדמן, נועם שוסטר-אליאסי, ענת ארבל, יעל לבנטל, קרן צור, סיוגלית פוקס, קרן אור, שרון דנון, ארז ביטון, חן גרטי, נגבה מאור, מיטל נר, ארז שהרבני, עדי אלון, ליאור כהן, שירה לוי, לירון רביבו, סטיב פרידמן, נועם שנהב, תותי ניניו, דמיטרי באסין, לנה בולט, אלכס גרייסר, חיים דולינגר, איגור וינוקור, יוליה ורגין לוינשטיין, לוסיה מאליה, אולגה שצמן, דליה לי שטורק, חן אמסלם, מונא חווה, דורון בן דוד, אורי גבריאל, שושנה גורן, מתן זרחיה, ולדי פסחוביץ, חנאן חילו, ג'סאן עבאס, לנה בקסן, דימה באסין, איגור יליזרייב, רעיה קמינסקי, שרון אלכסנדר, פז מגן, טלי אורן, איילת רובינסון, מיקי קם, אמיר הלל, ניל צרויה, מירב שירום, שרון צור, דור אוחיון בר-נתן, אלינור אהרון, ענת סלונים, דודי גזית, יהודה נהרי, אמיר שורוש, יוסף אלון, יפעת כהן, רותם מלר, נעה גודל, נעמה נחום, לאורה ריבלין, בינה קוטלר, יובל סטוניס, ערן לחמן, רענן פז, מורן רוזן, שרון פרידמן, שרון בורשטיין, גדעונה רז.

צוות טכני

תפעול: שמואל מיכאלוב, ואלי זסלבסקי, עוז שליין, טימותי סליצקי, אלדד מיכאלי, שי סיני
סאונד: ניסים טוויטו, גיא וילנסקי, דודי עשור
חשמל ותאורה: חואן כהן, יוסי זוהר, ניר ריקון, אלי אשכנזי, דימה אלטמן, רומן אורין
הלבשה: לובה גלפרין, יוקי אזולאי, ששה צ'רנין, עמליה זכריה
מתפרה: סרגיי קאשין
איפור ופאות: לודה גולדברג, טניה שפק
אביזרים: ענת זמיר
מנהלי הצגה: יואלית אליכין, דור שלום, ענת זמיר, עמליה זכריה, אסף פרידמן
אחזקה: קלרה זינגר, נדיה בונדרונקו

מנהלים ומכירות

אחראי משמרת: יובל יאירי, רמי אלכסלסי
נציגים: אורלי קוטיק, הילה אטיאס, רועי דגן, נורית דרייפוס, עדי טושק, ספיר כהן, חנא לאון, לאוניד קרסנר, עודד נגיד, לירי שניידר, מוריה בצלאל, רוי קייסי, רועי דגן, שוהם יקותיאל

דיילים

אחראי משמרת: אסף ברנשטוק, הלנה גולדמן, אביטל גולדמן, אופיר יוסף
דיילים: יותם סוסל, אור אביב, אופיר יוסף, דניאל גטניו, שחר עטיה, עמית נאור, דניאל אטליס, נתנאל קפקא, אילן מייקלר, אמינה אליזרוב, אור אביב, לימור ארמה, טלי ביסקר, מתן גרנר, יותם קנובל, קרן זיסמן, שני כסיף, שיר ראבד, עדי שינדר, שירי עשת, גל עדי, דינה קורה, יפתח ינקו, אורן סלמנדר, נוי רז, שי עקיבא, עוז קרא, בר אביב, ענבר אבני, קארין ליאחובצקי.

ההצלחות ממשיכות...

קרקס של יהודים
מאת: רוני ברודצקי ודניאל כהן | לוי בימיו: רוני ברודצקי

בילי שוורץ
מאת: אוהד חיטמן ושירילי דשא | בימיו: דניאל אפרת

מקרקעת
מאת: גורל בראנט | בימיו: סיני פתר

על מי ועל מה
מאת: איאד אקטאר | תרגום ובימוי: משה נאור

אנשים טובים
מאת: דיוויד לינדסי-אביד | בימיו: איציק ויינרטן

לילה טוב אמא
מאת: מרשה טורמן | בימיו: איציק ויינרטן

אקוריום
עיבוד ובימוי: רוני ברודצקי

זיתים
כתבייה ובימוי: רובי קסוס

חצוצרה בואדי
מאת ובימיו: שמואל הספרי | ע"פ ספרו של סמי מיכאל

הרפתקאות חמור שכולו תכלת
עיבוד ובימוי: שי פייטובסקי | ע"פ ספרו של נחום גוטמן

אם כתאום אכפוש אריה
מאת: ענבל סמדר | בימיו: רוני ברודצקי

אמא תרזה איננה
מאת: הלן אדמונדסון | תרגום ובימוי: אבישי מילשטיין

ביוש
מאת ובימיו: חלי קניזו שחר, בני ירעאל

אמסטרדם
מאת: מאיה ערד יסעור | בימיו: מור פרנק

ביטון
מאת ובימיו: הילה גולן

אין לקום מכסא
מאת ובימיו: רוני ברודצקי

יש רופא באולם
מאת: ריי קוני | בימיו: משה נאור

ביאות ראשונות
מאת: אורי ניצן | בימיו: עמיר קליגר

של מי החיים האלה
מאת: בריאן קלארק | בימיו: אלון אופיר

פאקיע תתעוררו
מאת ובימיו: יעל טל

בקרוב! Coming Soon

הלילה השנים-עשר
מאת: וויליאם שקספיר | בימיו: רוני ברודצקי

דברים שאני יודעת
מאת: אנדרו בוול | בימיו: משה נאור

צ'פלין
מאת: כריסטופר קרטיס ותומס מאהן | בימיו: שוקי וגר

תיאטרון חיפה
 תיאטרון יוצר שינוי
 04-8600500
 www.ht1.co.il

להצגה "יש רופא באולם"
 תפעול תאורה: יוסי זהר | תפעול סאונד: גיא וילנסקי | תפעול אביזרים: ענת זמיר/ עמליה זכריה | תפעול תלבושות: לובה גלפרין | תפעול פאות ואיפור: לודה גולדברג

טלפון: 04-8600500, פקס: 04-8600575, אתר אינטרנט: www.ht1.co.il

חורף חם מתחיל בבית. עד 120. הצעות מפתיעות במגוון מסלולים

מגוון מסלולים
בהתאמה אישית

עכשיו קל יותר מתמיד להצטרף לבית מאיר פנים, חם ומשפחתי, מלא עניין ותוכן, עם קהילה תוססת ויצירתית. רשת 'עד 120' מזמינה אתכם לבקר בבתי הרשת, להתרשם ממגוון הפעילויות והחוגים ולהכיר את השכנים החדשים שלכם. נשמח לארח אתכם, להכיר ולספר לכם יותר.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

המבצע למצטרפים חדשים בלבד, בתוקף עד לתאריך 31.3.2019
המבצע בכפוף לתנאי ההתקשרות לחברה. ט.ל.ח.

*** 6120**

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי * 6120 | www.ad-120.co.il
הבית בראשון לציון • הבית בבוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין